

Sygn. akt I C 2397/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2021 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. B. kwotę 800 (osiemset) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 404 (czteryście cztery) złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2397/20

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 14 lipca 2020 roku K. B. wniósł o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 800 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Roszczenie dochodzone pozwem stanowi częściowe odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, przysługujące poszkodowanemu w wyniku kolizji drogowej z 23.03.2020 r. od Pozwanego, który ubezpieczał sprawcę kolizji w zakresie jego odpowiedzialności cywilnej. Powód nabył powyższą wierzytelność od bezpośrednio poszkodowanego.

Najem pojazdu trwał 40 dni (tj. od 2 kwietnia do 12 maja 2020 roku), a stawka dobową wynosiła 147,60 złotych. /
pozew k.5-11/

W odpowiedzi na pozew Link4 Towarzystwo (...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Co do zasady Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Wskazał, że wypłacił w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 2527,65 złotych, która stanowiła rekompensatę za 35 dni najmu pojazdu. Pozwany uznał za zasadne przyjęcie stawki 147,60 zł za okres pierwszych 2 dni najmu i 67,65 zł za dalsze 33 dni.

Zakład ubezpieczeń zakwestionował zasadność najmu pojazdu zastępczego przez okres wskazany przez Powoda, stojąc na stanowisku, że nie ma znaczenia faktyczna wypłata odszkodowania oraz sprzedaż pozostałości pojazdu. Decydująca jest informacja o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej, przy czym nie musi być tożsama z decyzją o przyznaniu

odszkodowania. Pozwany powoływał się również na okoliczność poinformowania poszkodowanego o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego. **/odpowiedź na pozew k. 28 – 38/**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2020 roku w Ł. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...), nr rej. (...), stanowiący własność B. R.. Sprawcy szkody, w dacie zdarzenia, ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej udzielał (...) Towarzystwo (...) SA w W..

/bezsporne, dokumenty w aktach szkody na płycie CD k.4, 83/

B. R. mieszka w Ł., a pracuje w K.. Pracę zaczyna o godz. 11 rano lub o 1 w nocy.

Z samochodu marki F. (...) korzystał wyłącznie B. R.. Wykorzystywał go do celów prywatnych, przede wszystkim do dojazdów do pracy. Po zdarzeniu z 23.03.2020 r. samochód nie nadawał się do dalszej eksploatacji. Jednak poszkodowany nie od razu wynajął samochód zastępczy. Przez kilka dni po kolizji radził sobie bez samochodu. Do pracy dojeżdżał albo pociągiem, albo pożyczał samochód od sąsiadów. Dojazdy do pracy są uciążliwe, dlatego poszukiwał samochodu do wynajęcia. Szukał z ofert w Internecie i w taki sposób znalazł ofertę Powoda. Nie miał szczególnych wymagań, co do marki samochodu zastępczego. Zależało mu na wynajmie bezgotówkowym, ponieważ nie miał pieniędzy na ten cel.

/zeznania świadka B. R. k. 109 i 111 [znacznik czasowy 00:17:09-00:29:34]/

B. R. zawarł z Powodem umowę najmu samochodu zastępczego marki C. (...) na okres od dnia 2 kwietnia 2020 roku do uzyskania odszkodowania.

Umowa nie przewidywała limitu kilometrów: dobowego ani miesięcznego; opłaty za mycie i czyszczenie samochodu za zwrot brudnego samochodu; nie pobrano kaucji. Stawka dobowa czynszu została określona na kwotę 120 zł netto.

Najem trwał od 2 kwietnia 2020 roku do 12 maja 2020 roku (40 dni).

Łącznie cena za najem wyniosła 4800 złotych netto - 5904 złotych po doliczeniu VAT. **/umowa k. 18, faktura VAT nr (...) k.20/**

W dniu 2 kwietnia 2020 r. B. R. i K. B. podpisali oświadczenie, zgodnie z którym B. R. umocował Powoda do występowania w postępowaniu likwidacyjnym przed ubezpieczycielem w związku ze szkodą w pojeździe F. (...) nr rej. (...), spowodowaną w Ł. w dniu 23 marca 2020 roku przez ubezpieczonego w (...) SA, posiadającego polisę nr (...).

Oświadczenie stanowi cesję powyższej wierzytelności z polisy OC sprawcy wraz z należnościami ubocznymi, a także cesję roszczenia o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wobec sprawcy na rzecz wynajmującego.

/oświadczenie k. 19/

Zgłoszenia szkody w imieniu B. R. dokonał Powód. Zgłoszenia dokonał listownie; wysłał je 3 kwietnia 2020 roku. Zgłoszenie wpłynęło do Pozwanego 7 kwietnia 2020 r.

Poszkodowany B. R. otrzymywał informacje o czynnościach w ramach likwidacji szkody na swój adres mailowy 76@gmail.com. Nie otrzymał informacji o możliwości zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego, ani o weryfikacji kosztów wynajmu przez ubezpieczyciela.

Pismem z 30 kwietnia 2020 roku Pozwany poinformował B. R. o przyznaniu kwoty 1914 złotych tytułem odszkodowania za samochód uszkodzony wskutek zdarzenia z 2 kwietnia 2020 roku, obliczonego metodą dyferencyjną.

/dowód nadania k. 24, przyjęcie zgłoszenia szkody k. 25, pismo z 30.04.2020 r. k. 23,

zeznania świadka B. R. k. 109 i 111 [znacznik czasowy 00:17:09-00:29:34] /

Pismem z 12 maja 2020 r., doręczonym Pozwanemu 15 maja 2020 roku, Powód zgłosił roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, do którego załączył oświadczenie (cesję wierzytelności) i wystawioną fakturę.

/zgłoszenie roszczenia k.21/

Pismem z 26 maja 2020 roku (...) Towarzystwo (...) SA w W. przyznało kwotę 2195,55 złotych tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Zakład ubezpieczeń uznał za zasadny okres najmu trwający 30 dni, obejmujący:

- 7-29 kwietnia 2020 r. (okres od zgłoszenia szkody do otrzymania jej wyliczenia jako całkowitej),

- 29.04. – 6.05.2020 r. (okres niezbędny na zagospodarowanie wraku).

Wysokość przyznanego odszkodowania została obliczona następująco:

- od 7 do 9 kwietnia 2020 r. przy uwzględnieniu stawki 100 zł netto,

- od 9 kwietnia do 6 maja 2020 r. przy uwzględnieniu stawki 55 zł netto.

Pismem z 12 czerwca 2020 roku pełnomocnik Powoda wezwał Pozwanego do dopłaty kwoty 3708,45 zł tytułem odszkodowania za koszty najmu zastępczego.

Pismem z 30 czerwca 2020 roku Pozwany poinformował o przyznaniu dodatkowo kwoty 332,10 złotych z tytułu zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego i tym samym uznaniu za zasadny okres najmu od 7 kwietnia 2020 roku do 12 maja 2012 roku.

/pismo z 26.05.2020 r. k. 22,

pisma - w aktach szkody na płycie CD k.4, 83/

(...) SA w W. współpracował z firmami oferującymi usługi wynajmu samochodów celem zapewnienia takich usług poszkodowanym. Umowy zawierane były w 2016, 2017 i 2018 roku. Warunki wynajmu były różne, np. przewidywały udział własny najemcy za szkody w wynajętym pojeździe; określały z góry czas trwania najmu. Stawki były różne, np. 200 zł brutto/doba, 130 zł netto/doba.

Towarzystwo (...) ma standardową informację na temat możliwości zorganizowania samochodu zastępczego, zamieszczoną na swojej stronie internetowej. ***/kopie umów k. 66-79, informacja Link4 k. 80-81/***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zaofiarowanych przez strony, wyszczególnionych powyżej.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. pominął dowód z zeznań stron z jego ograniczeniem do przesłuchania Powoda na okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew. Okoliczności, na które miałyby zostać przeprowadzony wnioskowany dowód, a dotyczące przebiegu postępowania likwidacyjnego, zostały udowodnione za pomocą dokumentów znajdujących się w aktach szkody. Zatem powielanie postępowania dowodowego w tym zakresie było zbędne. Ponadto Pozwany nie powoływał się na okoliczność przedstawienia Powodowi oferty zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, lecz bezpośrednio poszkodowanemu. W tych okolicznościach bez znaczenia pozostają okoliczności związane z wiedzą Powoda co możliwości zorganizowania przez towarzystwo ubezpieczeń wynajmu samochodu zastępczego.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt. 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek strony powodowej o zobowiązanie Pozwanego do złożenia umowy o współpracy w wypożyczalnia pojazdów. W świetle argumentacji zawartej w odpowiedzi na pozew oraz dalszym piśmie przygotowawczym Pozwanego, oczywistym jest, że żadnych dokumentów by nie złożył.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Swoją podstawę prawną znajduje w treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2214 t.j.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podkreślenia wymaga, że w realiach rozpoznawanej sprawy Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, ani legitymacji czynnej Powoda. Powód jest legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Zawierając umowę przelewu wierzytelności, Powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu szkody w pojeździe powstałej na skutek zdarzenia z 23.03.2020 r. i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Dlatego Powód może skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu stanowiącego własność B. R. oraz cesja wierzytelności na rzecz Powoda. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u Pozwanego. Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół wysokości należnego odszkodowania, a dokładnie określenia uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego i stawki dobowej za wynajem.

Obowiązujące przepisy regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, w szczególności art. 361 § 1 k.c., nie dają podstawy do automatyzmu przy orzekaniu o zwrocie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. W judykaturze akcentuje się przede wszystkim indywidualny charakter każdej sprawy, przez co należy rozumieć, że indywidualnie powinna być oceniana nie tylko zasadność refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale i ich wysokość. Dobitnie zostało to wyrażone w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, opubl. w OSN z 2012 r., nr 3, poz. 28), w której podkreślono, że „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”. Jednocześnie w uzasadnieniu omawianej uchwały Sąd Najwyższy wprost wypowiedział się, że utrata możliwości korzystania z pojazdu nie powoduje samoistnie odrębnego uszczerbku majątkowego oraz, że nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane ze względu na obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów.

Uznając przytoczone powyżej stanowisko za słuszne stwierdzić należy, że roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego nie przysługuje zawsze i każdemu, a o jego zasadności decydują okoliczności konkretnej sprawy. Potrzebę korzystania z pojazdu zastępczego, wysokość kosztów z tego tytułu, jak i niezbędny czas trwania najmu, zgodnie z art. 6 k.c., powinien udowodnić Powód.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że uzasadnione było korzystanie przez poszkodowanego z samochodu zastępczego przez cały czas trwania najmu.

Nie ulega wątpliwości, że szkoda nie została zgłoszona Pozwanemu bezpośrednio po zdarzeniu. Obowiązujące przepisy nie nakładają na poszkodowanego obowiązku zgłoszenia szkody w oznaczonym terminie. Niemniej jednak moment zgłoszenia szkody może być istotny dla oceny zasadności okresu najmu pojazdu zastępczego. Okres trwania najmu często wiąże się z czasem trwania postępowania likwidacyjnego i momentem wypłaty odszkodowania, zatem ubezpieczyciel powinien mieć informacje o konieczności podjęcia czynności w celu ustalenia swojej odpowiedzialności i wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania.

W realiach rozpoznawanej sprawy pismo ze zgłoszeniem szkody zostało nadane 3 kwietnia 2020 roku, a wynajem samochodu zastępczego miał miejsce dzień wcześniej, tj. 2 kwietnia 2020 roku. W ocenie Sądu należy uwzględnić cały okres najmu, tj. obejmujący również czas od zawarcia umowy najmu (2.04.2020 r.) do wpływu zawiadomienia o szkodzie do Pozwanego (7.04.2020 r.). Powód powoływał się na okoliczność akceptacji przez pozwane Towarzystwo (...) zgłoszeń szkód pisemnie. Z takiej formy skorzystał. Do tego argumentu Pozwany nie odniósł się wcale. Mając na względzie treść art. 230 k.p.c., fakt akceptacji takiej formy zgłaszania szkód przez Pozwanego Sąd uznał za przyznany. Skoro tak, to powstaje kwestia, jak należy traktować okres pomiędzy nadaniem listu ze zgłoszeniem szkody, a otrzymaniem go przez Pozwanego. Niewątpliwie przed faktycznym otrzymaniem przez zakład ubezpieczeń zawiadomienia o szkodzie, nie ma on wiedzy o potrzebie rozpoczęcia postępowania likwidacyjnego, zatem nie rozpoczyna biegu termin do spełnienia świadczenia określony w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jednocześnie nie ma przekonujących argumentów, by w okresie od wysłania zgłoszenia szkody do jej faktycznego otrzymania przez zakład ubezpieczeń, pozbawiać poszkodowanego możliwości wynajmu pojazdu zastępczego i uzyskania z tego tytułu odszkodowania. W okolicznościach niniejszej sprawy nie można także postawić poszkodowanemu zarzutu, że po wynajęciu samochodu zastępczego zwlekał ze zgłoszeniem szkody. Wysłanie listu ze zgłoszeniem szkody w dniu następnym po wynajęciu pojazdu zastępczego spełnia wymaganie niezwłoczności (działania bez zbędnej zwłoki).

Podsumowując tę część rozważań: w ocenie Sądu Powodowi należy się zwrot kosztów wynajęcia samochodu zastępczego również za sporne 5 dni.

Kolejną kwestią jest stawka dobową za wynajem pojazdu zastępczego. Strony znacznie się różnią w jej określeniu.

Stanowisko Pozwanego w kwestii stawki stosowanej przez Powoda nie jest jednoznaczne. Z jednej strony tę stawkę zastosował do obliczenia kosztów najmu za 2 dni; z drugiej – zakwestionował w odpowiedzi na pozew, ale znowu – w sposób nieoczywisty. Pozwany bowiem nie twierdzi, że stawka przyjęta przez Powoda nie występuje na rynku, nie jest stawką rynkową, lecz, że jest zawyżona i nie występuje powszechnie na lokalnym rynku. W realiach rynkowych zjawiskiem naturalnym jest rozpiętość cen. Badając w oznaczonym okresie czasu oferty najmu pojazdów zastępczych, można wskazać ceny najniższe i najwyższe, określić pewien przedział cen występujących na rynku. Ceny w górnym przedziale to nadal ceny występujące na rynku, ceny rynkowe. Fakt, że można znaleźć oferty z niższymi warunkami cenowymi, nie oznacza automatycznie, że oferty droższe są nierynkowe. Zbadanie rynku, ustalenie przedziału cen, które można określić mianem rynkowych, wymaga wiedzy specjalnej, którą Sąd nie dysponuje. Powstaje więc zagadnienie, na kim spoczywa ciężar dowodu w omawianym zakresie. W ocenie Sądu – na Pozwanym. Powód zawodowo zajmuje się świadczeniem usług polegających na wynajmie i dzierżawie samochodów osobowych i furgonetek. Za wynajem samochodu zastępczego B. R. naliczył kwotę 5904 złotych i na tę okoliczność przedstawił fakturę. Skoro Pozwany twierdzi, że jest to kwota zawyżona, nieodpowiadająca cenom rynkowym, to na nim spoczywa ciężar dowodu w tym zakresie. Pozwany nie przedstawił takiego dowodu.

Podkreślenia wymaga, że obie strony powoływały się w niniejszej sprawie na cenniki różnych firm. Sąd nie kwestionuje prawdziwości przedstawionych ofert, wskazujących na ceny stosowane przez różnych uczestników rynku. Nie dysponuje jednak wystarczającą wiedzą pozwalającą dokonać ich prawidłowej analizy, o czym była mowa powyżej.

Kwestią wymagającą rozważenia, w świetle argumentacji Pozwanego, jest ocena czy przedstawił on realną i konkretną propozycję zorganizowania najmu samochodu zastępczego na warunkach korzystniejszych cenowo od Powoda.

W ocenie Sądu nie miało to miejsca.

Przede wszystkim Pozwany nie udowodnił, że poszkodowany otrzymał informację o możliwości zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego. B. R. otrzymywał na swój adres mailowy (prawidłowo wskazany przez Pozwanego) informacje o czynnościach podejmowanych w ramach postępowania likwidacyjnego, co potwierdził w swoich zeznaniach. Świadek zaprzeczył jednak, by otrzymał informację o możliwości zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego. W aktach szkody znajduje się zrzut ekranu komputera wskazującego na wysłanie takiej wiadomości, ale nie ma potwierdzenia jej odebrania. Skoro ta okoliczność nie została przyznana (przeciwnie, świadek temu zaprzeczył), to w oparciu o dokumentację z akt szkody nie można czynić ustaleń zgodnych z twierdzeniami Pozwanego.

Wreszcie podkreślenia wymaga, że Pozwany nie udowodnił, aby realnie mógł zorganizować wynajem samochodu zastępczego dla poszkodowanego za cenę przez siebie wskazywaną. Złożone do akt sprawy kopie umów zawieranych w latach 2016 – 2018 nie dają podstawy do ustalenia, że stawki wynajmu refundowanego przez Pozwanego były niższe niż u Powoda. Przedłożone umowy zostały zawarte kilka lat temu i na ich podstawie nie można ustalić, że nadal jest to możliwe, a Pozwany nie przedstawił żadnej umowy ramowej, żadnego porozumienia, obejmującego okres aktualny do okresu najmu samochodu zastępczego u Powoda. Co istotne, Pozwany organizuje najem za pośrednictwem innego zakładu ubezpieczeń, zaś każda wypożyczalnia ma własne warunki najmu. Skoro tak, to różne mogą być też cenniki. W tych okolicznościach ogólnikowe powoływanie się na cennik bliżej nie sprecyzowanej wypożyczalni nie może być wystarczające do ustalenia, że Pozwany mógł zorganizować najem pojazdu zastępczego w cenie przez siebie deklarowanej.

Reasumując: w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego korzystanie przez poszkodowanego z samochodu zastępczego przez okres 40 dni było uzasadnione. Pozwany nie wypłacił całości odszkodowania na etapie postępowania likwidacyjnego, dlatego kwota dochodzona w niniejszej sprawie jako odszkodowanie częściowe, jest zasadna. Z powyższych względów powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Szkoda została zgłoszona 15 maja 2020 roku, 30 – dniowy terminu upłynął 15.06.2020 roku, a zatem roszczenie o odsetki należało uwzględnić zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym na żądanie strony wygrywającej, przegrany obowiązany jest do pokrycia całości poniesionych przez nią kosztów procesu. Powództwo zostało uwzględnione w całości, dlatego Powodowi przysługuje zwrot całości poniesionych kosztów postępowania. Składają się na nie: 100 zł tytułem opłaty od pozwu, w postaci 270 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym (zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa i substytucji.